

det forekommer mig, at den ærede sidste Taler byggede den hele første Deel af sin Deputation, den nemlig, at Fideicommisser og Fideicommisscapitaler skulde være særdeles usselige og særdeles vigtige for Samfundet. Jeg troer, at det er en Anskuelse, som tilhører en svunden Tid, og som ikke længere er antagen her i Landet, hverken i vor Lovgivning eller i vor Forfatning.

Boferup: Jeg skal blot tillade mig at anføre imod, hvad der er udtalt af den næstsidste meget ærede Taler, at det især er § 98 i Grundloven, som har givet Anledning til, at nærværende Sag er under Forhandling, men der staaer i § 98, at det skal nærmere ordnes ved Lov, hvorledes de Gods, der her er Tale om, kunne overgaae til fuld Eiendom. Der staaer ikke, at der skal træffes Foranstaltninger til, at de kunne overgaae til Arveskifte, og jeg maa være ganske og aldeles enig med den ærede 4de Landstingsmand for 7de Kreds (Nyholm) i, at Brugerne af saadanne Fæstegaarde ikke alene i Jylland, men, saavidt mig bekjendt, over det hele Land, foretrække Selveiendom for Arveskifte. Jeg troer derfor ikke, at det er tilraadeligt for Thinget at stemme for det Ændringsforslag, som er stillet af den 2den Landstingsmand for 11te Kreds (Schulin), som gaaer ud paa at udskyde Selveiendom.

Justitsministeren: Dengang det oprindelige Forslag var til 1ste Behandling her i Salen, tillod jeg mig den Bemærkning, at jeg ikke ansaae et saadant Lovforslag for at være nødvendigt, da Afgangen for Fideicommissbesiddere til at faae Bevilling til at sælge Bøndergods ikke havde nogen Banffelighed; men jeg tilføiede, at en Lov, som berettigede Fideicommissbesiddere til at sælge, ikke heller vilde forekomme mig at være betænkelig, naar Indholdet af den ikke medførte Betænkeligheder. Dertil skal jeg foreløbigt henholde mig. Det vil ogsaa efter min Formening berøe paa det Indhold, som Forslaget endelig maatte faae, om Regeringen vil kunne anbefale Loven til Stadsfæstelse eller ikke.

Forinden jeg gaaer over til at omhandle de enkelte §§, skal jeg endnu tilføie en almindelig Bemærkning. Jeg har ikke til denne Behandling stillet noget Ændringsforslag, da jeg ikke

har vidst, naar Sagen vilde komme for. De stillede Ændringsforslag ere ogsaa først seent meddeelte mig; men min Hovedgrund til, at jeg ikke har stillet noget Ændringsforslag, er dog, at jeg hellere her vilde meddele mine Bemærkninger om de enkelte §§, paa det at Udvalget kunde tage dem under Overveelse, og, dersom det fandt dem grundede, da stille Ændringsforslag til 3die Behandling. Jeg troer nemlig, at det maa anses ønskeligere, naar Private forelægge Forslag, at Ændringsforslagene da fremkomme fra de Private, som have stillet Forslagene, end fra Regeringen, skjøndt der naturligviis ikke kan være Noget imod, at ogsaa Regeringen stiller Ændringsforslag, hvorfor jeg ogsaa vil forbeholde mig Ret til, naar jeg seer, hvad Udfaldet bliver af anden Behandling, da muligen at stille Ændringsforslag til 3die Behandling.

Til den første § skal jeg gjøre en Bemærkning, som egentlig træffer det hele Forslag, men kun angaaer Redactionen og ikke det Væsentlige ved Samme. Saavel i den foreslaaede Titel som heelt igjennem Forslaget er der som Gjenstand for Loven nævnt det under Lehn, Stamhuse og Fideicommisser hørende Fæstegods. Jeg skulde troe, at det vilde være rigtigere, om man ombyttede Udtrykket Fæstegods med „Bøndergods.“ Det er dog egentlig kun det Gods, som tidligere var uprivilegeret, og paa hvilket Fæstetvungen hviler, som her skulde omtales, og i Loven af 8de April 1851 om Salg af Domainegods er ogsaa Bøndergodset brugt som det Udtryk, der skulde betegne Gjenstanden. I 1ste § er særligt nævnt som saadant Gods, der kunde afhændes, Fæstegaarde og Huse. I saa Henseende maa jeg bemærke, at der ogsaa gives andre Gjenstande, som kunne blive at afhænde. Der er ofte ubebyggede Zorder, som henhøre under det forrige Bøndergods, fremdeles Møller og Kroer, som henhøre til Bøndergodset, og disse Eiendomme maatte vel ogsaa være Gjenstand for Loven. — Til 1ste § er stillet et Ændringsforslag af den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kreds (Schulin), hvilket gaaer ud paa, at Loven ikke skulde tillade Salg til Selveiendom, men kun til Arveskifte. Jeg troer, at man vel kan indrømme, at Capitalerne ere mere sikrede, naar en Deel